

mer, som vi er nødt til at gennemtænke, før kommunerne går i gang, for der er ingen tvivl om, at kommunerne skal i gang.

Der er heller ingen tvivl om, at denne ordning skal gå ud over den kendte, baseret på frivilligt niveau; mest kendt er Sind-ordningen. Vi laver nu et forslag til de allersvageste.

Først og fremmest er der de etiske problemer. Som det fremgår af bemærkningerne, skal den sindslidende være indforstået med at få en støtte- og kontaktperson; men hvordan får man den første kontakt, som kan få som konsekvens, at støtte- og kontaktpersonen rent faktisk kan bringe sig i den situation, at der kan ydes et tilbud? Eller sagt på en anden måde: Hvordan sikrer man på den ene side respekten for et nej og på den anden side at få etableret kontakten med den syge? Og hvad er betydningen af et ja eller nej?

Så kommer man over dørrinet: Hvor går så den etiske grænse for, hvad man må blande sig i? Må man rydde op, fjerne gammel mad, sørge for, at ituslåede vinduer repareres osv., osv.?

Og frivilligheden? Hvad hvis boligselskabet stiller som en forudsætning for, at den sindslidende kan blive boende, at den pågældende får en støtte- og kontaktperson?

Og endelig: Hvordan sikrer vi, at brugerne får et kvalitetstilbud?

Men der er også en anden side, nemlig det menneske, som skal arbejde som støtte- og kontaktperson. Det er et arbejde, som kræver massiv opbakning fra kommunens side i form af supervision som noget helt naturligt. Det er et arbejde, hvor man bruger sig selv som menneske for at få kontakt med et andet menneske, og derfor er det helt afgørende, at man kan få professionel hjælp, så man ikke bliver brændt ud.

Det er også afgørende, at kommunerne gør det klart, inden for hvilke rammer arbejdet kan udføres, og til stadighed bakker op om de forslag og beslutninger, der herefter måtte blive truffet.

Som eksempel kan nævnes, at støtte- og kontaktpersonen får den sindslidende overtalt til at flytte til en anden bolig. Mødes man så af en ufleksibel kommune, der ikke vil være med til at gennemføre beslutningen, kan det gå gruelig galt både i forhold til den sindslidende, men også for støtte- og kontaktpersonens mulighed for fortsat at fungere.

Jeg skal sige, at vi i sagens natur støtter forslaget, som er en del af satspuljeforliget. Disse betragtninger er ikke fremført for at kritisere

forslaget, men bare for at sige, at vi bevæger os i et område, som er svært, og netop derfor er det vigtigt at få begyndt rigtigt.

Bent Hindrup Andersen (EL):

Da vores ordfører på dette område ikke er til stede, skal jeg på hans vegne fremføre følgende:

Det er et godt lovforslag, der anviser løsningsforslag på det store behov, der er for opsøgende arbejde blandt alvorligt sindslidende.

Det anføres i bemærkningerne, at nøgleordet for støtte- og kontaktpersonordningen er tid og tålmodighed. Det er en særdeles vigtig indgangsvinkel til dette særlig krævende kontaktarbejde. Det er en vigtig erkendelse, at man først og fremmest må skabe en tillid og positiv kontakt til den sindslidende, og at tid og tålmodighed er nøgleordene frem for effektivitet og synlige resultater her og nu. Den går slet ikke over for disse mennesker, der har en isoleret og ensom tilværelse.

Som det også var inde i forespørgselsdebatten om psykiatri, er der et stort behov for en særlig og målrettet indsats over for denne gruppe, der ikke kan stå frem og tale for sig selv. Indsatsen har indtil nu overordnet set ikke været noget at prale af. Derfor er lovforslaget med tilhørende bemærkninger et vigtigt skridt fremad.

De generelle bemærkninger fremhæver ud over tid og tålmodighed, at der skal være en kombineret indsats, hvor den frivillige støtte- og kontaktperson udgør et supplement til professionel hjælp. Dette er for os en vigtig præcisering, idet vi ikke finder det heldigt, hvis man igangsætter opsøgende arbejde alene med frivillige ud fra økonomiske hensyn.

Vi vil også i den forbindelse problematisere, om det er realistisk, at hver støtte- og kontaktperson kan have ansvaret for 10 personer. Af hensyn til at bevare et korps af veluddannede personer og frivillige er det vigtigt, at der ydes supervision og kursusvirksomhed over for den gruppe, der arbejder i felten, da det er et meget ensomt og krævende arbejde, hvor man skal have mulighed for at læsse af.

Vi vil også fremhæve, at flere af hørings svarene ikke finder det realistisk, at prisen pr. støtte- og kontaktperson skulle være 200.000 kr. pr. år. 250.000 kr. er nok mere realistisk.

Desuden præciserer bemærkningerne, at tilbuddet skal gives i dialog med den sindslidende og på dennes præmisser, og det finder vi er en meget væsentlig forudsætning for det kommende arbejde.